

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Divisio VII. Disciplina victus, vestitus, conversationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Speculū
Mona-
chorū.

ratemejus admitti poteris, nisi, eiecto citius adultero, multum te humiliaveris. Et priusquam omnino recipiaris in gratiam, forte necesse erit te dare penas, & aliquamdiu affligi, donec sordida illa oscula, quæ impurissimus nebulo genis animæ tuæ impressit, flagello Dei delera fuerint. Sed de his satis.

DIVISIO VII.

Disciplina victus, vestitus, conversationis.

1. Regula corporali refectiois.
2. Forma religiosa habitus & vestimentorum.
3. Morum gravitas & modestia in gestibus & sensibus.
4. Loquela & silentij discreta moderatio.
5. Recreatio omniaq; externa opera, devotioni commiscenda.
6. Singularitas omnis fugienda.
7. Sicut & censura de aliorum factis aut moribus.
8. Nulli creatura inharendum.
9. Perventer à defectibus teipsum repurga.

1. Refectio
corporali
quali ef-
se debeat.

HAtenus quidem diximus, quomodo divino officio assistere, quæ exercitia interna assumere, & quam rationem observare; quid sequi, quidq; vitare in illis debeas: nunc ad reliqua, quæ dicenda sunt, transeamus. Quantum ad refectioem corporalem attinet, omnem excessum cave: ne prægravatus, ad spiritua- lia exercitia reddaris ineptior. Neque enim fieri potest; non potest, inquam, fieri, quin venter per intemperantiam distentus, animum à Deo, & his quæ salutis sunt, avocet. Præcipue vinum,

Venter
distentus
ineptus
ad Spiritua-
lia.

etiam citra ebrietatem largius sumptum, impedimento est: corpus incendit, interiora confundit, & alacritate spiritus coarctata, pecunium quendam corporem inducit. Frustrà itaque ad spiritualement vitam assurgere nititur, qui gulam necdum refrenare conatur.

Vitiosa ergò desideria sedulo amputa. An cibus & potus, quo uteris, multum exquisitus sit, aut suavis ex se, tu parum curaveris; si sumi potest, & rationalis est, quid amplius exigit? Monachus diceris: ad mensam accedere debuisti, ut de donis Dei corpus reficeret, non ut voluptatem carnis foveres. Quare, si de victus vititate perturbaris & murmuras, sicut prius dixi, sic & nunc dico, Monachus non es.

Si cordi tuo verè saperet Jesus, quæ eduliorum paupertas palato tuo propter Jesum non saperet? Ipse enim Jesus etiam extrema inopiæ gratissimum condimentum est. Ama Jesum, & escæ simpliciores tibi non minus, imò verò amplius suaves erunt, quam epulæ Regales. Jesus esuriens, nudo pane sæpè pro te refectus est: Jesus sitiens, aceto & felle pro te potatus est.

Continenter, sensim & moderate cibum porumque sumito, omni aviditate brutali penitus exclusâ. Etiam circa ipsam delectationem naturalem, quam refectio corporalis parit, vigila. Noli hæere, noli hoc expectare, ut sen-

sensualitatem pascas : nam si illam pascere volueris, ipsa depascet & commaculabit interiora tua.

Neceffitati matri ra confisendum.
Quemadmodum autem sæpè negandum est carni, quod malè concupiscit, ita nonnunquam cogenda est, ut id percipiat, quod percipere non desiderat. Aliquando enim vel tantillum fastidit, quantum naturæ necessarium est.

Cibus lectione iactura aut pia meditatione condiri debet.
Porro vide, ne, dum corpus reficitur, mens jejuna maneat. † Gustent interim fauces cordis tui verbum Dei & doctrinam salutarem, factaque Sanctorum aures excipiant. Si forè ad eam mensam accumbis, in qua lectio sacra deest, tu ne sic quidem animam tuam cibo spirituali priva-veris : sed quantum per silentiū licet, cum ipsa, aut cum Deo intus colloquere, & pium aliquid apud te pertracta.

2. Festiu frugali- tas. Ob- servabi- lu admo- nitio ad dona- abos in habitu ir religio- sis.
In vestitu, sicut & in victu, sobrius esto. Quidquid monasticæ simplicitati contrarium est, id prorsus rejice, contpue, & detestare. Neque vanissimos quosdā infelicissimosq; Fratres imitatus fueris, quos sui status pudet, & suæ iniquitatis non pudet. Si quando egredi, vel ad conspectū sæcularium venire debuerint, videas eos ad inepta curiosaq; proruere : tales & tales vestes, sic & sic aptatas tunicas induere

† Citat hæc sub nomine Blasij R. P. Julius Migronius in Asceticis Tract. 4. par. 1. de de Lectione super mensam c. 3. qualitate 3. 6. 18. & parte 2. cap. 4. 5. 29.

velle: amictum cum regulari mandato, & Patrum ordinationibus convenientem, gestare erubescit. Dumque non ut humiles Monachi, sed † ut delicati venustique Aulici prodeunt; prodigioso spectaculo prudentes quidem homines ad mœrorem & indignationē, diabolū verò ad risum & cachinnos provocant; evidenter hac absurditate declarantes quales intus sint, nempe superbi, molles, & vanā gloriā pleni.

O Monachos à vera religione nimis alienos! O Monachos non Monachos! Ô Monachos dæmoniacos! Hoccine est quod Deo promiserunt, quando per sacratissimum paupertatis votū mundo omnibusque ejus pompis & vanitatibus solemniter renuntiaverunt? Hoccine est quod Rex Regum verbo docuit? Hoccine est quod exemplo monstravit, quando panniculis vilibus indutus, præsepe habuit pro cunabulis? quando item veste alba & chlamyde purpurea in opprobriū vestitus fuit? Hoccine est sequi Iesum? Hoccine est inhærere vestigijs Jesu? O confusionem intolerabile! Ô insaniam extremam!

Attende tibi, Frater, nequando his similis efficiare: quin potiùs contentus esto rationabili vestimentorum simplicitate, sive in monasterio, sive extra monasterium

† Hæc investiva accipienda est de enormi excessu in veste Religiosorum, in quo omnes Religiosi zelum habentes ædificationis inter sæculares, meritò Dacryanum agere plorando debeant.

Detestatio facularitatis in Monachis.

Lue. 2. Matth. 27. Mar. 15.

Dehortatur ab hac vanitate.

Spēculū
Monachorū.

riūm fueris. Nam hoc à te tua professio exigit.

3. *Gessus & sensuum castigata moderatio. Oculorum.*

Vbique, sed maximè in divinis Officijs, visum comprime: neque leviter huc atque illuc sine necessitate circumspexeris: ne videas quod te ab attentione cordisque puritate deturbare possit. Sed, etsi periculum nullum immineat, ipsa tamen disciplina monastica exposcit, ut sive quiescas, sive procedas, verecundos demissosque oculos habere consuefcas. Nunquam curiosè intenderis in faciem mulieris.

Incessus.

^b Incessus tuus non sit nimum celer aut concitatus, præcipuè in Oratorio, nisi fortè aliqua necessitas requirat accelerationem; neque rursus extra Oratorium appareat nimum tardus aut remissus; sed sit modestus & honestus. Totum corpus tuum ubique sub laudabili compositione contine.

Vultus hilaris.

Vultum cum decenti gravitate hilarem coram alijs exhibe, benignam & affabilem omnibus te præbens. Si te vel inuitum aliorum aliqua tristitia oppresserit, eam sic dissimula, ne planè reticus & amarus videaris, ceterisque molestus fias. Quando ridere compelleris, non nisi continenter & monasticè rideto: ita ut risus tuus vix risus dici possit. Cachinum, tanquam ingens propositi tui impedimentum, atque alium

Civiliter dissimulanda tristitia. Ritus monasticus.

^a De oculorum custodia hæc & alia pulchra habentur in Iudoco Lorichio de Cura corporis cap. 6.

^b Idem Lorichius de Cura corporis hæc adfert inter alia aliorum documenta cap. 5. de Incessu.

animæ præcipitium, fuge: sciens, quia risus excussus indisciplinatusque claustra pudoris violat, & dissipatis interioribus, Spiritus sancti gratiam è corde profligat.

Solitudinem, silentium & taciturnitatè præcipuè dilige. Semper paratior ad sermonè audiendum, quàm ad proferendum esto. Non præceps, non turbulentus, non clamorosus, non contentiosus in verbis appareas: sed modestè, verecundè & benignè, sine simulatione, quæ vera rectaque sunt, loquere.

Non, inquam, indecenter vocem eleves, neque rursus sic deprimas ut intelligi vix possis, præsertim si locus, tempus, causa, vel persona cui loqueris, exigit ut clariùs loquaris. Nam vox Monachi, sicut temper quidem verecunda, frequenter autem submissa esse debet, juxta sanctas Religionis ordinationes; ita debet & nonnunquam esse rationabiliter clara.

Non facillè aliquid pertinaciter affirmaveris, nisi fidei negotium, & salutis necessitas cogat. Verùm ubicunque contradictorè habes, ibi vel cede & sile; vel si cedendum silendumque non est, cum modestia & humilitate affirma quod tibi certum est. Sic enim omnis irreligiosæ contentioni occasionem faciliùs sustuleris. Verba tua aculeis careant.

Non libenter ea dicas, ex quibus aut tu laudari, aut alius vituperari possit. Quòd si necessitas

tas utilitasque poposcerit ut talia proferantur, laudabilis pudor, & pura intentio adsit.

*Rugaces
& detra-
horij ser-
mones am-
putandi.*

Fabulas dissolutas, sicut venenum animæ tuæ præparatum, exhorresce: & nugas (dum te præsentem incidunt) si tuleris, vide ne referas. Linguae inepta, indecora, & perniciofa loquenti nunquam consentias. Imò verò dum talia dicuntur, mansuetè rationabiliterq; corripere dicentem, si opportunum vel congruum videtur: si non est opportunum, tu saltem sermonem, quantum in te est, honestè succide, & eum ad alia, quæ mala non sunt, transferre satage. Verbis detractorijs nec aurem quidem accommodes, si fieri potest.

*Etiam in
ipsa re-
atione ser-
monis
ad Deum.
Qui se se
ferre re-
erit, ta-
men sem-
perma-
nent a-
pud se &
cum Deo.*

Recreationibus externis, vel inambulationibus licitis dum uteris, cave ne abutaris: id est, sic circumspicere utere, ut spiritualè profectum adjuvent, non impediant. Potes quidem animum ad honorem Dei remittere, sed eum dimittere non debes: ne dum à teipso expulsus foris vagaris, oblectatio spiritui contraria, seu quævis passio comprehendat te, & interiora tua dissipet, repleatq; amaritudine. Ergò solerter apud temetipsum per argumentosam quandam mentis simplicitatem permanere disce: ut strepitu levium cogitationum, motuque inordinatarum affectionum represso, cor in silentio & libertate custodias. Deus præcipua, vel etiam tota cogitatio tua sit: ne-

** Non enim omnes qui de Deo cogitant, per pleenam & puram erga Deum intentionem cogitant.*

que enim hoc tibi ubique satis esse debet, * ut tota intentio sit.

*Speculum
Monachorum.*

Similiter & in quibuslibet alijs exterioribus occupationibus adnitere, ut non solum opera tua propter Dei honorem prudenter, devotè alacriterque cum Martha perficias; verum etiam ut in istis operibus, quæ ad honorem Dei sic fideliter agis, mentem à tumultu cogitationum, & confusione sensibilium imaginatione expeditam, ad Deum seu divinam cum Maria dirigas; maxime si rationabile colloquium, aut alia necessitas non impedit. Martha, quia adhuc per multiplicatam variarum cogitationum in sua recta intentione, & suis externis operibus distrahitur, turbaturque erga plurima, quamvis deformis fortè non sit, nondum tamen satis decora est. Maria autem, quia turbas instabilium cogitationum jam declinare novit, & in unitate tranquillitateq; cordis commanens, summo bono adhærere studet, perfectioris decoris est.

*Similiter
& omnia
externa
cum actibus
aliis intuitu
Dei
perage.
Lucæ 10.*

Igitur in intentione tua, dum exterius occuparis, non tantum rectus & innocens cum Martha, sed etiam simplex & clarus cum Maria esse dilige. *Maria optimam partem elegit, quæ non auferretur ab ea.* Et tu eandem partem elegeris: quam nisi pro modulo tuo tenueris, dignum tua professione fructum non adfers. Ubique ergò simplicitatem mentis chara habeto.

*Martha
& Maria
cohabitatio
in anima
religiosa.
Luc. 10.*

H h h

S i

Speculū
Mona-
chorum

Etiā mi-
nus perf.
Huius Maria
imitanda
Luc. 7.

Luc. 10.
Ioan. 20.

Deus, nō
oblecta-
tio, quāri
debet.

Humilia
deducunt
ad subli-
mia.

6.
Singula-
ritas in
observan-
tijs & au-
steritati-
bus vitio-
sa. Sequē-
da via
commu-
nis, & sin-
gularitas
fugienda

Si parvulus es in Christo, & non vales Mariam mente sublimia penetrantem assequi, imitare saltem eandem humilioribus intentam; imitare eam pedes Domini lacrymis affectuosissimè rigantem, imitare eam verba Domini dulcissimè excipientem, imitare eam Dominum in sepulchro amorosissimè requirentem. Nam & in his simplicitatem mentis habuit: unum amavit, unum cogitavit, unum quæsivit. Imitare autem, non tā ut delecteris, quā ut ipsi Domino placeas. Si enim per oblectationem sensualem principaliter te ipsum in his quæris, non est pudica sponsa Christi anima tua, † sed est vilissima serva peccati, ne dicam spurcissima meretrix diaboli.

Ad sublimiorum apprehensionem per huiusmodi humiliora nonnunquam admitti mereberis; si tamen ea convenit humiliora appellare: neque enim humilia, sed prorsus altissima sunt.

In omnibus, quæ à sinceritate status monastici aliena non sunt, conforma te communitati, vitiosam singularitatem ubique vitans. Et quia habitas inter fratres secundum suavissimam san-

† Severum est hoc monitum, & verum, quando delectatio sensualis est mortale peccatum: item quando evidens periculum est, ne amor iste proprius, principaliter seipsum in tali oblectatione quærens, facile degeneret in amorem diabolicum. Est enim Deus zelotes, nec vult alium aut aliud, præter se, amari; unde vox celebratur S. Augustini: *Mi-ni-te Domine amat, qui præter te aliquid amat, quod propter te non amat.*

Regulæ austeritatem laudabiliter viventes, abstinentiæ vigiliæque singulares tibi omninò suspectæ sint: neque norabiliter in eis præ ceteris confratribus excedas; nisi, Spiritu sancto revelante, cognoveris Dei esse voluntatem & beneplacitum.

Sed nec absque Superioris consilio & consentu aliquid attentas: ne, dum corpus ultra mensuram ex tuo sensu affligere præsumis, & ipsum ad bona opera reddas inutile, & te fructu laboris tui penitus prives. Deus puritatem cordis à te requirit, non corpusculi destructionem. Vult ut ipsum Spiritui subijcias, non vult ut operimas.

Igitur in externis, sicut & in internis exercitijs, animi fervorem sancta discretionem tempera. Si voluntas ad virtutem pigrior remissiorque veluti dormitat, excita eam, & adde calcar: si verò habens excusis fertur impetu, reprime, & coercere eam.

Semper cum sancto timore in præsentia Dei tui assiste: semper in auribus cordis tui hæc verba resonent: *Attende tibi.* Non multum curiosè consideraveris quid alij agant, quales sint mores & gestus eorum; nisi fortè ex officio tibi incumbat. Circa teipsum sit curiositas & occupatio tua. Vbi tamen non dicimus, ut aliorum excessus & peccata parvipendas, eaque, quantum in te est, emedare vel emendanda procurare negligas. Curiositatem enim damna-

damnamus, non charitatem & sanctum iustitiæ zelum. Quod in hac parte contra maturam animi stabilitatem, & sinceram proximi dilectionem non est, hoc non vituperamus.

Qualem te geras arguaturum de seculo.
 Ipsa vitia quæ in alijs vides, & de alijs audis, aut non esse omnino vera simpliciter putato, aut certe in meliorem partem ea interpretare. Quod si tam manifesta sunt, ut in bonam partem interpretari nulla ratione possint; ad spectum tuum cogitationemq; tuam ab illis separare stude: sed ad tua ipsius peccata conversus, tam pro te, quam pro eis, Deum humiliter deprecare, si datur oportunitas. Sic enim suspiciones inquietas, & temeraria iudicia facilius effugies.

Aliorum defectibus non insultandum, sed ingemiscendum.
 Cave item summopere, ne de alicujus peccato etiam leviori, aut de quavis aduersitate unquam gaudeas, ratione consentiente: verum ingemisce coram Domino pro fratre tuo, recogitans quia sumus invicem membra & unum corpus, omnes eodem Sanguine redempti. Disce non indignari, sed compati defectibus aliorum, eosque æquanimiter portare, siue corporum siue animorum defectus sint. Scriptum est enim:

Ephes. 4.
 Gal. 6. *Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi.*

Aliena bona congaudentes sunt nostra.
 Quidquid autem cælestis gratiæ in alijs animadvertis, id non ad livorem satanicum, sed ad fidelem imitationem, piamque aggratulationem te excitet. Et quæ-

vis spirituale bonum, quod alium possidere cognoscis, ipse non possideas; lætare tamen apud temetipsum, quod Deus per illud honoretur; neque segnius gratias egeris Domino, quam si tuum foret bonum, & reverà tuum efficietur bonum, coronaberisque de alieno tanquam de proprio; imò verò & proprium erit.

Sic animum institue, ut mundo neque placere affectes, neque displicere pertimescas. In homine etiam propinquissimo nihil dilexeris præter Deum, seu Dei gratiam atque opificium: & rursus nihil oderis, præter vitia. Nullus sit, quantumvis affinis, familiaris, aut de te benè meritus, in cuius gratiam paratus sis etiam levissimè Deum offendere; vel cui in aliquo peccato favere, adulari, & applaudere velis.

Nullius hominis præsentiam aut alloquium anxie expetieris, nisi spiritualis profectus gratiâ: quanquam ne sic quidem perplexa anxietas bona erit. Omnes ama, sed spiritualiter, non sensualiter. Ita enim fiet, ut neque de corporali absentia iustorum vel amicorum inordinatè angaris, neque de corporali præsentia peccatorum aut inimicorum indecenter affligaris. Imò nullum habebis inimicum, sed etiam persecutores tuos, tanquam charissimos salutis tuæ promotores, diliges.

Quidquid in creaturis, vel ex naturali dispositione, vel ex hominum arte seu industria delectabile,

Speculū Monachorū.

8.

Soli Deo placendū; non autē creaturæ ulli, nisi per illum. Si pura dilectio gradium.

Omnes spiritaliter amare, neminem sensualiter.

Creaturarum & cor ad eum referendum.

Speculi
Mona-
chorū.

bile, singularique admiratione dignum conspicis, audis, & percipis, id ad summi Creatoris laudem, aut ad æternæ beatitudinis statum purè refer; ut delecteris in Domino. Semper tibi suspecta fit delectatio sensualis, undecunque etiam emerferit: nam si per eam te quæseris, illique inhæseris; in viscaberis, & maculaberis.

Psal. 36.

9:
Sera &
feruens
omnium
defectuum
emendatio. In defectibus
absit pusillanimitas, ad sit fiducia
Dei.

Omniū peccatorum, etiam levissimorum, affectum prorsus detestare: quibus tamen fortè præoccupatus si ex fragilitate decideris, noli inordinata pusillanimitate te ipsum intempestivè affligere, sed humiliter confitere culpam coram Domino; & renovato proposito, fiduciaque piè resumptâ, omnes defectus tuos in abyssum misericordiarum ejus, aut in sacrosancta Vulnera ipsius affectuosè projice. Quamdiu in luteo isto corporis habitaculo degis, minorum peccatorum affectus in te mortificare potes, lapsus in totum cavere non potes.

Pij Monachi a
perverſis
in odio &
fuga peccati
dirimuntur.

Pij Monachi, et si non nunquam vel etiam frequenter deliquunt; delinquere tamen & oderunt, & cavent semper, dolentque postquâ offenderint: perverſi verò Monachi, & delinquunt, & delinquere nec oderunt, nec cavent; ^b leviorum enim culparum nec affe-

^a Sic accipe verba S. Jacobi Epistolæ cap. 3. In multis offendimus omnes: & damnat Synodus Trid. s. H. 6. can. 23 afferentes, posse omnia peccata venialia totâ vitâ, absque speciali Dei privilegio vitari.

^b Adspice & abominare turpissimum schema perverſi Monachi hic expressum nativis coloribus, quod deplorat Daerianus.

ctus extinguere, nec occasiones vitare laborant. Libertatem laxioris vitæ desiderant; à divino Officio ceterisque actionibus Conventualibus abesse gaudent; delicatum superfluumque cibum aut potum percipere gestiunt; opportunitates nugandi exquirunt; inordinati risus solatia affectant; sæcularia audire, vana videre, curiosa in suos particulares usus accipere ardent. Propriam complacentiam, ineptam lætitiâ, otium, vaniloquia, fabulas, gestus incompósitos, ceteraque; hujusmodi vitia, aut non esse vitia, aut vix esse vitia judicant, sine scrupulo conscientiæ ea admittunt. Nimirum insensibiles effecti, vulneribus acceptis, se sanos existimant: ob idque nec mala sua plangere, nec vitam corrigere student. Sed quid dicunt? Non sunt, inquit vulnera; aut si sunt vulnera, admodum parva, & ferè nulla sunt.

O Monachos infelices! O Monachos dementes! O Monachos non Monachos! Nam quantumlibet parva vulnera videantur; quia tamen nec cavent nec ea suscipiant; nec, postquam susceperunt, debitam curam adhibent; omninò mortifera † redduntur: ut interim omittam, quod etiam ex tali negligentia frequenter ipsi in

† Venialia Peccata si (ut hic dicitur) magno numero committantur, & vilipendantur, disponunt animam quàm proximè ad peccatum mortale; non quod peccata ulla venialia, quantumvis multa & gravia, fieri possint formaliter mortalia, juxta communem sententiam Scholasticorum apud Thomam 1. 2. q. 88. art. 3. 4. 5.

in superbiam, rebellionem, inobedientiam, murmurationem, furorem, detractionem, odium, invidiam, contemptum, gulam, & alia enormia peccata corruant.

Mortatio ad fugiendos mores peruersorum Monachorum
 Noli, Frater, noli hos imitari: neque enim ex veris Crucifixi discipulis, & dilectis Dei amicis sunt: sed nec esse poterunt, quamdiu non deserint tales esse, quales sunt. Tu tibi melius prospice: relinque, amove, dissipa, respue quaecunque te à divino amore vel minimum retardare possunt. Per omnimodam tui mortificationem, tanquam per certum unicumque compendium, ad perfectionem vitæ festina.

DIVISIO VIII.

Compendium ad perfectionem, mortificationem; & quomodo exercitia diei sanctè terminari debeant.

1. Abnegatio sui & humiliatio compendio perducit ad perfectionem.
2. Felix status anima verè expropriata.
3. Monachus ex voto professionis tenetur tendere ad perfectionem.
4. Exhortatio ad diligem conatum, cui gratia auxilium nunquam sit defuturum.
5. Examinis vespertini ante somnum puncta, & conclusio Speculi.

I. VIS paucis audire quæ sit omnimoda tui mortificatio? Vis audire certum illud compendium? Ego dicam, ego monstrabo: intende igitur. Omnem proprietatem exue, ecce compendium. Omnem proprietatem exue. Et quid est hoc? Omnem

propriam voluntatem, seu quæstionem exue: totum veterem hominem exue.

Sed, ut melius intelligas quod dicitur, ego idem paulò diffusius proponam. Adtrinxisti te ad paupertatis observantiam? pauper esto. Quomodo pauper? Pauper rebus; magis tamen pauper rerum affectibus, & animi passionibus; pauper spiritu. Si adhuc aliquid per proprietatem affectus atque sensualitatis amas aut desideras, si adhuc in aliquo te quæris, nondum voluntariè, nondum verè pauper es; nondum cum beato Petro dicere Deo potes, *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te.* Expedi te, relinque omnia, exue omnem proprietatem. Quidquid Deus non est, id in corde tuo per adhæsiōem, sive inordinatam implicationem non fit. Ab omnibus, quæ citra Deum sunt, liber esto: ira ut neque ineptè gaudeas propter læta, neque inordinate deijciaris propter tristia. Et, sive non acceperis quæ nondum habes, sive perdideris quæ jam habes, stabilem tranquillumque mentis statum utrobique serves.

Omnia, inquam, sensibilia & te ipsum prorsus abnega propter Deum. Quod perinde est, ac si diceretur: Vim concupiscentiæ, delectationis, iræ indignationisque naturalis in te mortifica: & in omnibus, tam adversis quàm prosperis, te in divinum beneplacit-

Speculi Monachorum.

Veterem hominem exue per expropriationem. In quo consistat hæc sui expropriatio, fuse & clare docetur.

Matth. 5.

Matth. 19.

Quid se abnegare & omnia relinquere?